

1. Cor. 10. 17.
Vide Leonem Magnum
epist. 88.

Secundus ordo est Diaconorum.
Diaconi sine necessitate baptizare non possunt, dist. 93. cap. Diaconus, D. Thom. in 3. p. q. 67. art. 1. & de Consecr. dist. 4. cap. Cunctas. Quilibet in necessitate baptizare potest, sess. 7. Conc. Trid. de Baptism. can. 4. Conc. item Later. 1. & habetur de Summa Trinit. cap. Firmiter, & Conc. Flor. in Decr. Eugen.

Populares non debent solemnes caeremonias in Baptis. adhibere, D. Th. in 3. p. q. 67. art. 3.

tuti sint, a qua est pacis & unitatis Sacramentum: consentaneum fuit, potestatem iis dari omnia illa administrandi, per qua necessariò hujus pacis & unitatis quilibet particeps fieri posset. Quòd si aliquando Patres Sacerdotibus sine Episcopi venia, baptizandi jus permissum non esse dixerunt, id de eo Baptismo, qui certis anni diebus solemni caeremonia administrari consueverat, intelligendum videatur.

Secundum ministrorum locum obtinent Diaconi, quibus sine Episcopi aut Sacerdotis concessu, non licere hoc Sacramentum administrare, plurima Sanctorum Patrum decreta testantur.

24. *Qui Sacramentum Baptismi in casa necessitatis conferre possint.*

Extremus ordo illorum est, qui cogente necessitate sine solemnibus caeremoniis baptizare possunt; quo in numero sunt omnes etiam de populo, sive mares, sive foeminae, quamcumque illi sectam profiteantur. Nam & Judaeis quoque, & infidelibus & Hæreticis, cum necessitas cogit, hoc munus permissum est; si tamen id efficere propositum eis fuerit, quòd Ecclesia Catholica in eo administrationis genere efficit. Hæc autem cum multa veterum Patrum, & Conciliorum decreta confirmarunt, tum verò à Sacra Tridentina Synodo anathema in eos sancitum est, qui dicere audeant, Baptismum, qui etiam datur ab Hæreticis in nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti, cum intentione faciendi, quòd facit Ecclesia, non esse verum Baptismum. In quo profectò summam Domini nostri bonitatem & sapientiam licet admirari. Nam cum hoc Sacramentum necessariò ab omnibus percipiendum sit, quemadmodum aquam ejus materiam instituit, qua nihil magis commune esse potest, sic etiam neminem ab ejus administratione excludi voluit. Quamvis, ut dictum est, non omnibus liceat solemnes caeremonias adhibere: non quidem, quòd ritus aut caeremoniæ plus dignitatis, sed quòd minus necessitatis, quam Sacramentum habeant.

25. *Quis ordo in baptizando à fidelibus servandus sit.*

Neque verò hoc munus ita omnibus promiscuè permissum esse fideles arbitrentur, quin ordinem aliquem ministrorum statuere maximè deceat. Mulier enim, si mares adsint, laicus item præsertim Clerico, tum Clericus coram Sacerdote Baptismi administrationem sibi sumere non debent. Quamquam obstetrices, quæ baptizare consueverunt, improbandæ non sunt, si interdum præsertim aliquo vero, qui hujus Sacramenti conficien-

di

di minimè peritus sit, quòd alias viri magis proprium officium videretur, ipsæ exequantur.

26. *Cur præter eos, qui baptizant: in regenerationis mysteriis Patrini adhibeantur.*

Accedit autem ad eos ministros, qui, ut hæcenus declaratum est, Baptismum conficiunt; aliud etiam ministrorum genus, qui ad sacram & salutarem ablutionem celebrandam ex vetustissima Catholicae Ecclesiae consuetudine adhiberi solent; ii nunc Patrini, olim Susceptores, Sponsors, seu Fidejussores communi vocabulo à rerum divinarum scriptoribus vocabantur. De quorum (1) munere, quoniam ad omnes ferè laicos pertinet, accuratè à Pastoribus agendum erit: ut fideles intelligant, quæ potissimum ad illud rectè perficiendum necessaria sint. In primis verò explicare oportet, quæ causa fuerit, cur ad Baptismum, præter Sacramenti Ministros, Patrini etiam, & Susceptores adjungerentur. Quòd quidem optimo jure factum esse omnibus videbitur, si meminerint, Baptismum esse spiritualem regenerationem, per quam filii Dei nascimur. De ea enim ita loquitur D. Petrus: *a Sicut modò geniti infantes rationabiles, sine dolo lac concupiscite.* Ut igitur postquam aliquis in hanc lucem editus est, nutrice & pædagogo indiget, quorum ope atque opera educetur, ac doctrina & bonis artibus erudiatur: ita etiam necesse est, ut qui ex Baptismi fonte vitam spiritualem vivere incipiunt, alicujus fidei & prudentiæ committantur, à quo Christianæ religionis præcepta haurire, ad omnemque pietatis rationem institui possint, atque ita paulatim in Christo adolescere, donec tandem viri perfecti, juvante Domino, evadant: cum præsertim Pastoribus, qui publicæ Parochiarum curationi præpositi sunt, tantum temporis non supersit, ut privatam illam curam pueros in fide erudiendi suscipere possint. Hujus autem vetustissimæ consuetudinis præclarum testimonium à Divo Dionysio habemus, cum inquit: *Divinis nostris ducibus* (sic enim Apostolos vocat) *in mentem venit, & visum est suscipere infantes, secundum istum sanctum modum, quòd naturales parentes pueri eum cuidam docto in divinis, veluti pædagogo traderent, sub quo, sicut sub divino patre & salvationis sanctæ susceptore reliquum vitæ puer degeret.* Eandem verò sententiam confirmat Higinii auctoritas.

I 3

27.

De Patrini baptizandorum agit Dion. I de Eccles. Hier. c. 4. Alex. de Ales. 4. p. q. 10. memb. 3. art. 1.

D. Th. in 3. p. q. 67. art. 7.

1. Pet. 2. 1.

Patrinorum adhibendorum quam vetustà sit consuetudo.

S. Dion. de Eccl. Hier. cap. 12. in fin.
Higin. Papa de Cons. dist. 4. cap. in Catechismo, & ibid. cap. Non plures; & cap. in Baptismate, & 30. q. 1. cap. Pe. venit, & seq.

(1) Munera) perperam in Edit. Rom. & Ven. antiq. numerat.

27. *Cognatio spiritualis in Baptismo contracta matrimonium impedit, & dirimit.*

Quamobrem sapientissimè à Sancta Ecclesia constitutum est, ut non solum, qui baptizat, cum baptizato: sed etiam susceptor cum eo, quem suscipit & cum ejus veris parentibus affinitate (1) devinciatur: ita ut legitima nuptiarum fœdera inter hos homines iniri non possint, atque inita dirimantur.

28. *Quæ sint Patrinorum partes, quidque ab illis exigatur.*

Præterea docere oportet fideles, quæ sint Susceptoris partes. Etenim hoc munus adeo negligenter in Ecclesia tractatur, ut nudum tantum hujus functionis nomen relictum sit; quid autem sancti in eo contineatur, ne suspicari quidem homines videantur. Hoc igitur universi Susceptores semper cogitent, se hac potissimum lege obstrictos esse, ut spirituales filios perpetuò commendatos habeant, atque in iis, quæ ad Christianæ vitæ institutionem spectant, curent diligenter, ut illi tales se in omni vita præbeant, quales eos futuros esse solemnè cæremonia sponderunt. Audiamus quid ea de re Sanctus Dionysius scribat, verba Sponsoris exprimens: *Spondeo puerum inducturum, cum ad sacram intelligentiam venerit, sedulis adhortationibus meis, ut abrenuntiet contrariis omnino, profiteatur peragatque divina, quæ pollicetur.* Item Divus Augustinus: *Vos, inquit, ante omnia tam viros quam mulieres, qui filios in Baptismate suscepistis, moneo, ut cognoscatis fidejussores apud Deum extitisse pro illis, quos visi estis de sacro fonte suscipere.* Ac profectò decet maximè, eum, qui aliquod officium suscepit, in eo diligenter exequendo numquam defatigari; & qui se alterius pædagogum & custodem professus est, minimè pati illum esse desertum, quem semel in fidem & clientelam suam recepit; donec illùm opera & præsidio suo egere intellexerit. Quæ autem filiis spiritualibus tradenda sint, paucis Divus Augustinus comprehendit, cum de hoc ipso Susceptorum officio loqueretur: ait enim. *Debent eos admonere, ut castitatem custodiant, justitiam diligant, charitatem teneant, & ante omnia symbolum, & orationem Dominicam eos doceant; Decalogum etiam, & quæ sunt prima Christianæ religionis rudimenta.*

29.

(1) *Devinciatur, Edit. Pat. devinciatur.*

De affinitate in Baptismo contracta, sess. 24. Conc. Trid. de Reformat. Matrim. cap. 1. o. q. 2. vide item, & de Cognat. spir. in 6.

Patrinorum officium. D. Thom. in 3. p. q. 67. art. 8.

Dion. de Eccles. Hier. cap. 2.

D. Aug. serm. 163. de Temp. Amb. lib. 1. de Sacram. c. 1. in fin.

Quid susceptores filios suos spirituales docere debeant, fusiùs Aug. serm. 163. de tempore: sed hæc habeantur de Consec. dist. 4. c. Vos autem.

29. *Quivis promiscuè ad Susceptoris munus non est admittendus.*

Quæ cum ita se habeant, facilè intelligimus, cuinam hominum generi sanctæ hujus tutelæ administratio committenda non sit; nimirum iis qui eam gerere aut fideliter nolint, aut sedulo & accuratè non queant. Quocirca præter naturales parentes, quibus non licet eam curationem suscipere (ut ex eo magis appareat, quantum hæc spiritualis educatio à carnali distet). Hæretici in primis, Judæi, infideles ab hoc munere omnino prohibendi sunt; ut qui in ea cogitatione & cura semper versentur, ut fidei veritatem mendaciis obscurent, atque omnem Christianam pietatem evertant.

30. *Quis Patrinorum numerus esse debeat.*

Plures quoque ne baptizatum de Baptismo suscipiant, sed ut unus tantum, sive vir, sive mulier, vel ad summum unus & una, à Tridentino Concilio statutum est: tum quia disciplinæ atque institutionis ordo à multitudine magistrorum perturbari poterat: tum quia providere oportebat, ne inter plures hujusmodi affinitates conjungerentur, quæ impedirent quominus legitimo matrimonii vinculo omnium inter homines societas latius diffunderetur.

31. *Baptismus ad salutem omnibus necessarius.*

Sed cum cæterarum rerum cognitio, quæ hæctenus expositæ sunt, fidelibus utilissima habenda sit; tum verò nihil magis necessarium videri potest, quam ut doceantur, omnibus hominibus Baptismi legem à Domino præscriptam esse, ita ut, nisi per Baptismi gratiam Deo renascantur, in sempiternam miseriam & interitum à parentibus, sive illi fideles sive infideles sint, procreentur. Igitur sæpiùs à Pastoribus explicandum erit, quod apud Evangelistam legitur: *Nisi quis renatus fuerit ex aqua & Spiritu Sancto, non potest introire in regnum Dei.*

32. *Infantes omnino sunt baptizandi.*

Quam legem non solum de iis, qui adulta ætate sunt, sed etiam de pueris infantibus intelligendam esse, idque ab Apostolica traditione Ecclesiam accepisse, communis Patrum sententia & auctoritas confirmat. Præterea credendum est, noluisse Christum Dominum Baptismi Sacramentum & gratiam pueris denegari, de quibus dicebat: *b. Sinite parvulos, & nolite eos prohibere ad me venire; talium est enim regnum cælorum, e quos amplexabatur, super quos manus imponebat, & quos benedicebat.* Deinde, cum *d* legimus, totam aliquam

14

fa-

Quæ Patrini sint assumendi. Parentes naturales filios suos suscipere non possunt, 10. q. 1. c. Pervenit.

D. Th. ib. 3. p. q. 65. art. 8. ad secund. Neque infideles & hæretici ex Conc. Mog. can. 51. & de C. nsec. dist. 4. c. In Baptismo.

Patrinorum numerus. Sess. 24. Conc. Trid. de Reformat. Matrim. c. 20. & in e. habetur de Consec. dist. 4. c. Non plures, & de Cognat. spir. c. Quamvis,

a Joan. 3. 5. Matth. 28. 9.

Clemens Romanus, ep. 4. Aug. in Joan. tract. 13. An. b. de his, qui myster. inchoantur, cap. 4. Conc. Later. cap. 11.

Citra Baptismum nullus omnino salvari potest.

Conc. Trid. de Baptismo, can. 5. & sess. 6. de Justificatione, c. 4. de Baptismo parvulorum, sess. 5. Conc. Trid. Decreto de Peccato originali, & sess. 7. de Baptismo, cap. 12. 13. & 14.

Dion. Arel. p. de Eccles. Hier. cap. 7. Aug. ep. 2. & lib. 1. de Peccato merit. & remis. c. 23. Conc. Milevit. cap. 2.

b Matth. 19. 14.

c Marc. 10. 16.

d Luca 18. cap. 15.

e 1. Cor. 1. 16.

familiam à Paulo baptizatam esse, satis apparet pueros etiam, qui in illorum numero erant, salutari fonte ablutos esse. Deinde Circumcisio, quæ figura fuit Baptismi, eum morem maximè commendat. *a* Pueros enim octavo die circumcidi solitos, nemo est qui ignoret. Ac quibus *b* circumcisio manu facta in expoliatione corporis carnis proderat, iisdem Baptismum, qui est *e* circumcisio Christi non manu facta, prodesse perspicuum est.

Postremò, ut Apostolus docet, *d* Si unius delicto mors regnavit per unum, multò magis abundantiam gratiæ & donationis & justitiæ accipientes, in vita regnabunt per unum Jesum Christum. Cùm itaque per Adæ peccatum pueri ex origine noxam contraxerint; multò magis per Christum Dominum possunt gratiam & justitiam consequi; ut regnent in vita: quod quidem sine Baptismo fieri nullo modo potest. Quare docebunt Pastores, infantes omninò baptizandos, & deinde paulatim teneram ætatem Christianæ religionis præceptis ad veram pietatem informandam esse. Nam, *e* ut à Sapiente præclare dictum est: *Adolescens juxta viam suam, etiam cùm senuerit, non recedet ab ea.*

33. Infantes in Baptismo gratiam spiritualem percipiunt.

Neque enim dubitare licet, quin fidei Sacramenta, cùm abluuntur, accipiant: non quia mentis suæ assensione credant; sed quia parentum fide, si parentes fideles fuerint; sin minùs fide (ut D. Augustini verbis loquámur) universæ societatis Sanctorum muniuntur. Etenim ab iis omnibus rectè dicimus eos Baptismo offerri, quibus placet ut offerantur, & quorum charitate ad communionem Sancti Spiritus adjunguntur.

34. Infantum Baptismus non differendus.

Hortandi autem sunt magnoperè fideles, ut liberos suos, cùm primùm id sine periculo facere liceat, ad Ecclesiam deferendos, & solemnibus cæremoniis baptizandos curent. Nam cùm pueris infantibus nulla alia salutis comparandæ ratio, nisi eis Baptismus præbeat, relicta sit, facilè intelligitur, quàm gravi culpa illi sese obstringant, qui eos Sacramenti gratia diutiùs quàm necessitas postulet, carere patientur; cùm præsertim propter ætatis imbecillitatem, infinita penè vitæ pericula illis impendeant.

35. Adulti quomodò ante Baptismum instituendi sunt.

Diversam verò rationem in iis servandam esse, qui adulta ætate sunt, & perfectum rationis usum habent, qui scilicet ab infidelibus oriuntur, antiquæ Ecclesiæ consuetudo declarat. Nam Christiana quidem fides illis pro-

a Gen. 17. 11.
Levit. 12. 1.
Luca 1. 59.
b Ephes. 2. 11.
c Colos. 2. 11.

d Rom. 5. 17.
Dion. Ar. op. in 7. cap.
lib. de Hier. Eccles.
hanc rationem habet.

e Prov. 22. 6.

Infantes etiam in Baptismo gratiam accipiunt.
Aug. in Ench. esp. 42.
Scot. 4. dist. 4. q. 2.

Infantes mox ad Baptismum sunt deferendi.
Greg. Naz. orat. 46. in sanctum Baptisma.
Aug. lib. 3. de Orig. animæ, cap. 9. & lib. 1. de Peccat. merit. & remis. cap. 23.

De Baptismo adultorum, vide Aug. in lib. de Fide & operibus, cap. 9. & de Consec. dist. 1. cap. ante Baptismum & ante viginti.

ponenda est, atque omni studio ad eam suscipiendam cohortandi, alliciendi, invitandi sunt. Quòd si ad Dominum Deum convertantur; tùm verò monere oportet ne ultra tempus ab Ecclesia præscriptum Baptismi Sacramentum differant. Nam cùm scriptum sit: *a* Non tardes converti ad Dominum, & ne differas de die in diem, docendi sunt perfectam conversionem in nova per Baptismum generatione positam esse; præterea quo seriùs ad Baptismum veniunt, eò diutiùs sibi carendum esse cæterorum Sacramentorum usu & gratia, quibus Christiana religio colitur, cùm ad ea sine Baptismo nulli aditus patere possit: deinde etiam maximo fructu privari, quem ex Baptismo percipimus: siquidem non solum omnium scelerum quæ antea admissa sunt, maculam & sordes Baptismi aqua prorsus eluit ac tollit; sed divina gratia nos ornat, cujus ope & auxilio in posterum etiam peccata vitare possumus, justitiamque & innocentiam tueri: qua in re summam Christianæ vitæ constare, facilè omnes intelligunt.

36. Adultis Baptismus differendum esse demonstratur.

Sed quamvis hæc ita sint, non consuevit tamen Ecclesia Baptismi Sacramentum huic hominum generi statim tribuere, sed ad certum tempus differendum esse constituit. Neque enim ea dilatio periculum, quod quidem pueris imminere suprà dictum est, conjunctum habet, cùm illis, qui rationis usu præditi sunt, Baptismi suscipiendi propositum atque consilium, & malæ actæ vitæ poenitentia satis futura sit ad gratiam & justitiam, si repentinus aliquis casus impediatur, quominus salutari aqua abluï possint. Contra verò hæc dilatio aliquas videtur utilitates afferre. Primùm enim, quoniam ab Ecclesia diligenter providendum est, ne quis ad hoc Sacramentum ficto & simulato animo accedat, eorum voluntas, qui Baptismum petunt, magis exploratur atque perspicitur: cujus rei causa, in antiquis Conciliis decretum legimus, ut qui ex Judæis ad fidem Catholicam veniunt, antequam Baptismus illis administraretur, aliquot menses inter Carechumenos essent. Deinde in fidei doctrina, quam profiteri debent, & Christianæ vitæ institutionibus erudiuntur perfectiùs. Præterea major religionis cultus Sacramento tribuitur, si constitutis tantùm Paschæ & Pentecostes diebus solemnibus cæremoniis Baptismum suscipiant.

37. Baptismus non semper est adultis differendus.

Sed interdum tamen Baptismi tempus justa aliqua & necessaria de causa differendum non est; veluti si

a Eccles. 5. 1.

Baptismi quanta sit virtus.

Propositum Baptismi in necessitate ad salutem sufficit. Aug. in 1. quæst. in Levit. quæst. 4. Amb. in l. 5. ep. 53. de obitu Valent. D. Th. in 3. p. q. 65. art. 2. Cur expediat in adultis Baptismum differri.

Conc. Agatens. c. 34. & de Consec. dist. 9. cap. Judæi. Vide item Conc. Brac. 2. c. 1. & Laod. c. 46.

Quando non diu differri debeat Baptismus.

Greg. Naz. orat. 40.
in sanctum Baptisma.

a Act. 8. 38.
b Act. 10. 48.

Primum in Baptizandis
propositum requiritur.

c Rom. 6. 2.
Aug. in lib. de Pœnit.
medic. cap. 2. D Thom.
in 3. p. q. 68. art. 7.

D. Thom. in 3. p. q. 68.
art. 2. & colligitur ex
Aug. l. 4. Conf. c. 1.

vita periculum instare videatur; ac præsertim si illi abluendi sint, qui jam fidei mysteria plenè perceperint. Quod quidem Philippum & Apostolorum Principem fecisse satis constat, a cum alter Candacis reginæ eunuchum, b alter Cornelium nulla interposita mora, sed statim ut se fidem amplecti professi sunt, baptizavit.

38. Quomodo affecti esse debeant, qui sunt baptizandi.

Docendum præterea, ac populo explicandum erit, quomodo affecti esse debent, qui baptizandi sunt. In primis itaque opus est, ut velint, propositumque illis sit Baptismum suscipere. Nam, cum unusquisque c in Baptismo peccato moriatur, & novam vitam rationem & disciplinam suscipiat, æquum est, non invito cuiquam aut recusanti, sed illis tantum, qui sponte sua & libenti animo accipiunt, Baptismum præberi. Quare ex sancta traditione semper servatum animadvertimus, ut nemini Baptismus ministretur, nisi prius interrogatus fuerit, an velit baptizari. Nec verò in pueris quoque infantibus eam voluntatem deesse existimandum est, cum Ecclesiæ voluntas, quæ pro illis spondet, obscura esse non possit.

39. Amentes quando possint vel non possint baptizari.

Præterea amentes & furiosos, qui cum aliquando compotes mentis essent, in insaniam deinde inciderunt, ut qui eo tempore nullam Baptismi suscipiendi voluntatem habeant, nisi vitæ periculum imminet, baptizandos non esse: cum autem in vitæ discrimine versantur, si antequam furere inciperent, ejus voluntatis significationem dederunt, abluendi sunt; sin minus, à Baptismi administratione abstinendum est. Idemque iudicium de dormientibus fieri debet. Quod si in mentis potestate numquam fuerunt, ita ut nullum rationis usum haberint, eos in fide Ecclesiæ non secus ac pueros qui ratione carent, baptizandos esse, Ecclesiæ auctoritas & consuetudo satis declarat.

40. Quæ præterea ad Baptismum suscipiendum requirantur.

Verum præter Baptismi voluntatem, fides etiam ea ratione, qua de voluntate dictum est, ad consequendam Sacramenti gratiam maximè necessaria est. Etenim Dominus & Salvator noster docuit: d Qui crediderit & baptizatus fuerit, salvus erit. Deinde ut quemlibet admissorum scelerum, & malè actæ vitæ poeniteat, atque ut idem in posterum à peccatis omnibus abstinere statuatur, opus est: aliter enim, qui ita Baptismum peteret, ut tamen peccandi consuetudinem nollet emendare, omninò repellendus esset. Nihil enim Baptismi gratiæ & virtuti adeo

In Baptizandis fides
requiritur. Vide Alex. de
Ales. 4 p. q. 18. memb.
3. art. 2.

d Marc. 16. 10.
Tertio requiritur poenitentia.

adeo repugnat, quàm eorum mens & consilium, qui nullum unquam peccandi finem sibi constituunt. Cum itaque Baptismus ob eam rem expetendus sit, a *Ubi Christum induamus, & cum eo jungamur*, planè constat, meritò à sacra ablutione rejiciendum esse, cui in vitis & peccatis perseverare propositum est: præsertim verò, quia nihil eorum, quæ ad Christum & Ecclesiam pertinent, frustra suscipiendum est: inanemque Baptismum, si iustitiæ & salutis gratiam spectemus, in eo futurum esse, satis intelligimus, b qui secundum carnem ambulare, non secundum spiritum, cogitat: etsi, quod ad Sacramentum pertinet, perfectam ejus rationem sine ulla dubitatione consequitur, si modò, cum ritè baptizatur, in animo habeat id accipere, quod à Sancta Ecclesia administratur. Quamobrem Princeps Apostolorum magnæ illi hominum multitudini, qui, ut ait Scriptura, compuncti corde ab eo & à reliquis Apostolis, quid sibi faciendum esset, quæsiverant, ita respondit: c *Pœnitentiam agite; & baptizetur unusquisque vestrum.* Et alio loco: d *Pœnitenti, inquit, & convertimini, ut deleantur peccata vestra.* Item Beatus Paulus ad Romanos scribens apertè ostendit ei, *Qui baptizatur omninò moriendum esse peccatis:* quare nos monet; f *Ne exhibeamus membra nostra arma iniquitatis peccato, sed exhibeamus nos Deo, tamquam ex mortuis viventes.*

41. Quantum de his sermonem habere conferat.

Hæc verò si fideles sæpè meditati fuerint, primum quidem summam Dei bonitatem vehementer admirari cogentur, qui nihil tale merentibus, tam singulare & divinum Baptismi beneficium, sola sua misericordia adductus tribuit: deinde cum sibi ante oculos proponant, quàm alienæ esse debeat ab omni crimine eorum vita, qui tanto munere ornati sunt; illud etiam in primis à Christiano homine requiri facilè intelligent, ut quotidie tam sanctè & religiosè traducere vitam (1) studeat, perinde ac si ea ipsa die Baptismi Sacramentum & gratiam consecutus esset. Quamquam ad inflammandos verè pietatis studio animos nihil magis proficiet, quàm si Pastores accurata oratione explicaverint quinam sint Baptismi effectus.

50.

(1) *Studeat*: :: consecutus esset. Ita legendum esse, quomodo præ se ferunt, Elic. Patav. & Joan. non verò *studeant*. . . . consecutus essent, ut in Edit. Rom. Venet. Ludg. docet ipse contextus.

a Galat. 3. 27.

Ubi frustra adhiberi
Sacramenta videntur,
ibi abstinendum est.

b Rom. 8. 1.
Verus Baptismus esse
potest in impenitente,
sed non salutarius.

c Act. 2. 36.
d Act. 3. 19.

e Rom. 6. 11.
f Ibidem 13.

42. *Præcipuus Baptismi effectus quis sit.*

De his igitur quoniam sæpè agendum est, ut fideles magis perspiciant, se in altissimo dignitatis gradu positos esse, nec se ab eo dejici ullis adversarii insidiis, vel impetu ullo unquam tempore patiantur, hoc primum tradere oportet, peccatum, sive à primis parentibus origine contractum, sive à nobis ipsis commissum, quamvis etiam adeo nefarium sit, ut nè cogitari quidem posse videatur, admirabili hujus Sacramenti virtute remitti & condonari. Id verò multò ante ab Ezechiele prænuntiatum est, per quem Dominus Deus ita loquitur: *a Effundam super vos aquam mundam, & mundabimini ab omnibus inquinamentis vestris.* Et Apostolus ad Corinthios, post longam peccatorum enumerationem, subjecit: *b Et hæc quidem fuistis, sed abluti estis, sed sanctificati estis.* Atque hanc doctrinam perpetuò à Sancta Ecclesia traditam esse, perspicuum est. Sanctus enim Augustinus in libro, quem de Baptismo parvulorum conscripsit, ita testatur: *Generante carne tantum contrahitur peccatum originale; regenerante autem Spiritu, non solum originalium, sed etiam voluntariorum peccatorum fit remissio.* Et Sanctus Hieronymus ad Oceanum, *Omnia, inquit, in Baptismate condonata sunt crimina.* Ac ne dubitare amplius ea de re cuiquam liceret, post aliorum Conciliorum definitionem, sacra etiam Tridentina Synodus item declaravit, cum anathema in eos decessit, qui alter sentire auderent, quive asseverare non dubitarent, quamvis peccata in Baptismo remittantur, ea tamen prorsus non tolli, aut radicibus evelli, sed quodam modo abradi, ita ut peccatorum radices animo infixæ adhuc remaneant. Namque, (ut ejusdem Sanctæ Synodi verbis utamur) *in renatis nihil quit Deus: quia c nihil damnationis est his, qui d verè consepulti sunt cum Christo per Baptisma in mortem, qui non secundum carnem ambulant, sed e veterem hominem exuentes, & f novum, qui secundum Deum creatus est, induentes, innocentes, immaculati, puri, innocii, ac Deo dilecti effecti sunt.*

43. *Concupiscentia in baptizatis an sit peccatum.*

Ac fateri quidem oportet, sicut eodem loco ipsius Synodi auctoritate decretum est, in baptizatis concupiscentiam vel fomitem remanere. Sed illa verè peccati rationem non habet. Nam ex Divi quoque Augustini sententia: *g In parvulis baptizatis concupiscentia reatus absolvitur, ad agonem relinquitur.* Atque idem alibi testatur: *h Concupiscentia reatus in Baptismate solvitur, sed infirmitas manet.* Concupiscentia enim, quæ ex peccato est,

De eximio Baptismi effectibus.

Greg. Naz. orat. 40. in sanctum Baptisma.

Primum ac præcipuus Baptismi effectus est concupiscentiaque peccati remissio. Conc. Trid. sess. 5. de peccato orig.

Ezech. 36. 15.

1. Cor. 6. 11.

D. Aug. lib. 1. de Peccat. merit. & remi. s. c. 15. Vide eundem lib. 1. contra duas ep. Pelag. cap. 13. & in Buch. cap. 64. Greg. lib. 9. ep. 39. S. Hieron. tom. 2. ad Osee. ep. 81. ante medium. Conc. Vien. & Flor. in Decr. de Sacram. Trid. Synod. sess. 5. de peccato origina.

c Rom. 8. 1.

d Rom. 6. 4.

e Colos. 3. 9. 10.

f Ephes. 4. 14.

Aug. de Genes. ad litt. lib. 6. cap. 14. & habetur de Penitent. dist. 2. c. Quomodo renovari.

De concupiscentia in baptizatis remanente, Conc. Trid. de peccato origina. sess. 5. Quid concupiscit.

g Aug. l. 1. de Peccat. merit. & remi. c. 39.

h Idem l. 1. de Nupt. & Conc. cap. 23. & 25. & contra Julian. l. 6. c. 5. li. 1. Retract. c. 15. & de Verb. Apost. serm. 6.

est: nihil aliud est nisi animi appetitio, natura sua rationi repugnans: qui tamen motus, si voluntatis consensum aut negligentiam conjunctam non habeat, à vera peccati natura longè abest. Ac cum D. Paulus inquit: *a Concupiscentiam nesciebam, nisi lex diceret: b Non concupisces;* ex his verbis non ipsam concupiscendi vim, sed voluntatis vitium intelligi voluit. Eandem doctrinam tradit D. Gregorius ita scribens: *Si qui sunt, qui dicant, peccata in Baptismo superficie tenus dimitti, quid est hac prædicatione infidelius? cum per fidei Sacramentum anima peccatis radicibus absoluta, soli Deo inhæreat.* Atque ad eam rem demonstrandam Salvatoris nostri testimonio utitur, cum apud Sanctum Joannem ait: *c Qui lotus est non indiget nisi ut pedes lavet, sed est mundus totus.*

44. *Omnia peccata Baptismo tolli, iterum demonstratur.*

Quòd si cui expressam hujus rei figuram & imaginem liberè intueri, proponat sibi ad contemplandum Naaman Syri leprosi historiam, d qui cum septies Jordanis aqua se ablisset, testante Scriptura, ita à lepra mundatus est, ut ejus caro, caro pueri videretur. Quare Baptismi proprius effectus est peccatorum omnium, sive originis vitio, sive nostra culpa contracta sint, remissio. Cujus rei causa à Domino & Salvatore nostro institutum esse, clarissimis verbis Apostolorum Princeps (ut alia testimonia omittamus) explicavit, cum inquit: *e Pœnitentiam agite, & baptizetur unusquisque vestrum in nomine Jesu Christi in remissionem peccatorum.*

45. *Ut culpa, ita etiam pœna omnis Baptismo remittitur.*

Jam verò in Baptismo non solum peccata remittuntur, sed peccatorum etiam & scelerum pœnæ omnes à Deo benignè condonantur. Nam etsi omnibus Sacramentis hoc commune est, ut per illa virtus passionis Christi Domini communicetur; de solo tamen Baptismo dictum est ab Apostolo: *f Nos per ipsam Christo commori, & sepeliri.* Ex quo Sancta Ecclesia semper intellexit, sine maxima Sacramenti injuria fieri non posse, ut ei, qui Baptismo expiandus sit; ejusmodi pietatis officia, quæ usitato nomine Sancti Patres opera satisfactionis vocarunt, imponantur. Nec verò, quæ hoc loco traduntur, veteris Ecclesiæ consuetudini adversantur, quæ olim Judæis, cum baptizarentur, præcipiebat, ut quadraginta continuos dies jejunarent. Neque enim illud institutum ad satisfactionem pertinebat; sed qui Baptismum perciperent, ea ratione admonebantur, ut Sacramenti dignitatem venerantes, jejuniis & orationibus aliquandiu sine intermissione operam darent.

a Rom. 7. 7.
b Exod. 20.

D. Greg. l. 9. Reg. ep. 30.

c Joan. 13. 10.

d 4. Reg. 5. 14.

e Act. 2. 38.

Secundus Baptismi effectus est omnium peccatorum, quæ peccatis debeantur, condonatio.

D. Thom. in 3. p. q. 6. art. 3.

Ex Amb. in cap. 11. epist. ad Rom. cui consent. Aug. lib. 1. de Nupt. & concup. c. 54. f Rom. 6. 3.

Jam recens baptizato non est imponenda satisfactio. D. Thom. in 3. p. q. 18. art. 5. Greg. l. 7. Regist. ep. 24.

46. *Non liberatur mox baptizatus à pœnis civilibus.*

Sed quamquam in Baptismo pœnas peccatorum condonari, exploratum esse debet, ab eo tamen pœnarum genere, quæ civilibus judiciis ob grave aliquod scelus persolvendæ sunt, nemo liberatur; ita ut qui morte dignus sit, per Baptismum à pœna quæ legibus constituta est, eripiat. Tametsi vehementer laudanda esset eorum Principum religio & pietas, qui eam quoque animadversionem, ut Dei gloria in suis Sacramentis illustrior fieret, sontibus remitterent ac condonarent.

47. *Remittuntur in Baptismo pœna, quæ post hanc vitam inferri solent.*

Efficit præterea Baptismus post hujus vitæ curriculum, pœnarum omnium, quæ originale peccatum consequuntur, liberationem. Siquidem merito mortis Domini factum est, ut hæc consequi possemus. Baptismo autem, ut supra dictum est, ei commorimur: *a* Si enim, ut inquit, Apostolus, *complantati facti sumus similitudini mortis ejus, simul & resurrectionis erimus.*

48. *Quare per Baptismum integræ naturæ status non statim reddatur.*

Quod si quærat aliquis, cur statim post Baptismum in hac etiam mortali vita his incommodis non careamus, atque ad perfectum illum vitæ gradum, in quo Adam primus humani generis parens ante peccatum collocatus fuerat, sacræ ablutionis virtute non transferamur? Id quidem duabus potissimum de causis factum esse, respondebitur; quarum prima est, quod nobis, *b* qui per Baptismum Christi corpori conjuncti, atque ejus membra effecti sumus, plus aliquid dignitatis tribuendum non erat, quam ipsi capiti nostro tributum esset. Cum igitur Christus Dominus, etsi ab initio ortus sui, *c* gratiæ & veritatis plenitudinem habuit, tamen humanæ naturæ fragilitatem, quam suscepit, non ante deposuit, quam passionis tormenta & mortem pertulit, ac deinde ad immortalis vitæ gloriam resurrexit; quis miretur, cum videat fideles, qui jam per Baptismum cœlestis justitiæ gratiam adepti sunt, adhuc tamen caduco & fragili corpore vestiri, ut postquam multis laboribus pro Christo perfuncti, & morte obita, denuò ad vitam revocati fuerint, tandem digni sint, qui cum Christo avo sempiterno perfruantur?

Alterà verò causa, cur in nobis post Baptismum infirmitas corporis, morbus, dolorum sensus, concupiscentiæ motus relinquatur, illa est, ut scilicet tamquam segetem & materiam virtutis haberemus, ex qua deinde ube-

D. Th. in 3. p. q. 65.
art. 2. ad 3.

Pœnæ inferni in Baptismo remittuntur.
Fulg. lib. de Fide ad Pet. Diac. cap. 27.
Rom. 6. 5.

Cur post Baptismum hujus vitæ pœnæ remaneant. Conc. Trid. sess. 5. can. 5. D. Thom. in 3. p. q. 69 art. 3.
Prima ratio.
Rom. 6. 3. 4.

c Joan. 1. 14.
Dan. 1. 3. c. 10. de Fide Orthod.

Secunda ratio.

uberiorem gloriæ fructum, atque ampliora præmia consequeremur. Nam, cum patienti animo vitæ incommoda omnia toleramus, pravæque animi nostri affectiones sub rationis imperium divina ope subjicimus, certa spe niti debemus, fore, ut, si cum Apostolo *a* bonum certamen certaverimus, cursum consummaverimus, fidem servaverimus, repositam quoque justitiæ coronam reddat nobis Dominus in illa die justus judex. Sic verò etiam cum filiis Israël videtur Dominus egisse, quos etsi ab Ægyptiorum servitute, Pharaone atque ejus exercitu in mare demerso, liberavit; tamen non statim in beatam illam promissionis terram introduxit, sed prius in multis variisque cassibus exercuit, ac deinde cum eos in promissæ terræ possessionem misisset, ceteros quidem incolas è patriis sedibus exturbavit, quasdam verò nationes reliquas fecit, *b* quas delere non potuerunt: ut populo Dei bellicæ virtutis & fortitudinis exercendæ occasio numquam deesset.

Huc accedit, quod, si per Baptismum, præter dona cœlestia quibus anima ornatur, corporis etiam bona tribuerentur, dubitari merito posset, quin multi præsentis potius vitæ commoda, quam futuræ speratam gloriam consecutantes, ad Baptismum venirent: cum tamen *non falsa hæc & incerta, c* quæ videntur, sed vera atque æterna quæ non videntur, bona Christiano homini semper proposita esse debeant.

49. *Renati inter hujus vitæ miseras, solida animi oblectatione non destituuntur.*

Sed interim tamen hujus vitæ conditio, quæ miseriarum plena est, (1) suis voluptatibus & lætitiis non caret. Quid enim nobis qui jam per Baptismum, *d* veluti palmites, insiti sumus in Christum, jucundius aut optabilius esse potest, quam cruce in humeros nostros sublata, eum ducem sequi, nullisque aut laboribus defatigari aut periculis retardari, quominus *e* ad præmium supernæ vocationis Dei omni studio contendamus, *f* alii virginitatis lauream, alii *g* doctrinæ & prædicationis coronam, *h* alii martyrii palmam, alii alia virtutum decora à Domino accepturi? Quæ quidem præclara laudis insignia nemini darentur, nisi prius nos ipsos in hujus ærumnosæ vitæ studio exercuissemus, atque in acie invicti stetissemus.

50.

(1) Suis voluptatibus Edit. Pat. in his, qui digne ambulant in sua vocatione, suis voluptatibus &c. perquam appositè ad ea quæ sequuntur.

a 2. Timoth. 4. 7.

Exod. 14. 24, 25.

b Jud. 3. 2. 3.

Tertia ratio.

c 2. Cor. 1. 13.

Renati inter hujus vitæ miseras, suam habent lætitiã.

d Joan. 15. 5.

e Philip. 3. 14.

f Apoc. 14. 4.

g Dan. 12. 3.

h Apoc. 7. 9.